

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a JUDr. Aleše Nezdařila ve věci žalobce: **Ing. arch J. D. B.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupen Mgr. Ivanou Sládkovou, advokátkou, Praha 2, Karlovo nám. 2097/10, proti žalovanému: **Městská část Praha 10**, IČO 00063941, se sídlem Praha 10, Vršovická 1429/68, zastoupený JUDr. Karlem Corlem, advokátem, Praha 5, U Nikolajky 833/5, **o 992.074 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, ze dne 7. 6. 2016, č. j. 28 C 315/2014 – 162, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 8. 11. 2016, č. j. 28 C 315/2014 – 249 a doplňujícího usnesení ze dne 22. 12. 2016, č. j. 28 C 315/2014 – 259,

t a k t o

- I.** Odvolání žalobce do výroku I. rozsudku a do doplňujícího rozsudku a do doplňujícího usnesení se **o d m í t á.**
- II.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. ohledně částky 586.538 Kč s příslušenstvím **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 586.538 Kč s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené ČNB pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází prodlení žalovaného zvýšený o sedm procentních bodů z částek
33.712,80 Kč od 14. 02. 2012 do zaplacení
32.180,40 Kč od 14. 03. 2012 do zaplacení
33.712,80 Kč od 14. 04. 2012 do zaplacení
32.180,40 Kč od 14. 05. 2012 do zaplacení

35.245,20 Kč od 14. 06. 2012 do zaplacení
32.940,40 Kč od 14. 07. 2012 do zaplacení
36.005,20 Kč od 14. 08. 2012 do zaplacení
36.005,20 Kč od 14. 09. 2012 do zaplacení
31.408,00 Kč od 14. 10. 2012 do zaplacení
36.005,20 Kč od 14. 11. 2012 do zaplacení
34.472,80 Kč od 14. 12. 2012 do zaplacení
32.940,40 Kč od 14. 01. 2013 do zaplacení
10.430 Kč od 14. 02. 2013 do zaplacení

to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se ohledně částky 99.771 Kč a ohledně zbývajících příslušenství **p o t v r z u j e .**

- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 124.822 Kč splatné do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky Mgr. Ivany Sládkové.
- IV.** Žalovaný je povinen zaplatit soudní poplatek z žaloby ve výši 612 Kč a z odvolání žalobce ve výši 14.665,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 10.

O d ů v o d n ě n í

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem ze dne 7. 6. 2016 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 8. 11. 2016 a doplňujícího usnesení ze dne 22. 12. 2016 uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 305.765 Kč s příslušenstvím specifikovaným ve výroku I. rozsudku (ad I.), řízení zastavil do částky 232.835,20 Kč s příslušenstvím (ad II.), zamítl žalobu „co do zbytku“ (ad III.), vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (ad IV.), zamítl vzájemný návrh žalovaného na zaplacení částky 99.771 Kč s příslušenství (ad V.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o vzájemné žalobě (doplňující usnesení ze dne 22. 12. 2016). Odvolací soud v dalším textu bude používat pro zjednodušení pro všechna tři tato rozhodnutí jen označení rozsudek soudu I. stupně.

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po částečném zpětvzetí žaloby zaplacení částky 992.074 Kč s příslušenstvím s tím, že tato částka představuje náhradu platu za období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014. Soud I. stupně vzal po provedeném dokazování za zjištěné, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán na základě pracovní smlouvy ze dne 17. 1. 2011 jako architekt referátu městského architekta. Jeho pracovní poměr byl rozvázán výpovědí ze dne 14. 10. 2011, která mu byla dána podle § 52 písm. c) zák. práce. Tato výpověď byla určena pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, č. j. 23Co 457/2013 – 163, neplatnou. Žalobce opakovaně žalovaného vyzýval, aby ho dále zaměstnával, s tím, že uvedenou výpověď považuje za neplatnou (dopis z 1. 12. 2011), žalovaný však na platnosti výpovědi trval v uvedeném období žalobci práci nepřiděloval. Soud I. stupně dále zjistil, že žalobce vykonával práci pro město xxx v době od 2. 4. 2013 do

20. 1. 2014 na hlavní pracovní poměr (pracovní smlouva) a od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014 na vedlejší pracovní poměr (dohoda o provedení práce). Vykonával práci xxx a jeho platový tarif byl v hlavním pracovním poměru 19.270 Kč a osobní příplatek 1.500 Kč, u dohody o provedení práce byla sjednána celková odměna 32.655 Kč. Dále žalobce byl zaměstnanec xxx, pracoval v odboru xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013 a jeho plat byl podle platového výměru 23.440 Kč.

Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 69 a § 141 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2011. Uvedl, že žalobce má právo na náhradu platu od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 tak, jak požadoval, neboť žalovanému řádně oznámil, že trvá na dalším zaměstnávání a žalovaný mu po celé toto období práci nepřiděloval. Soud I. stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou podrobně citoval, zdůraznil, že náhrada mzdy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru nemá sankční charakter, ale charakter ekvivalentu mzdy, kterou si zaměstnanec nemohl vydělat v důsledku toho, že mu zaměstnavatel neumožnil konat práci, k níž se podle pracovní smlouvy zavázal, a kterou byl připraven, schopen a ochoten pro zaměstnavatele konat. O situaci, kdy zaměstnanec není vždy schopen a připraven tuto práci konat, a tudíž mu nelze přiznat náhradu mzdy, by se mohlo jednat tehdy, jestliže se zaměstnanec dlouhodobě zdržuje v zahraničí (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. 21 Cdo 1511/2011). Soud I. stupně dovodil, že žalobce v období, kdy byl zaměstnán u xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013, a kdy pracoval pro město xxx od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 a od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014, nebyl připraven vykonávat práci pro žalovaného, navíc podle prvostupňového soudu by přiznání náhrady platu za uvedená období, kdy byl v pracovním poměru u xxx, resp. města xxx, bylo v rozporu s dobrými mravy podle § 14 odst. 1 zákoníku práce a judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Soud I. stupně tak za období, kdy žalobce pracoval pro město xxx a pro xxx, náhradu platu nepřiznal. Při určení výše náhrady platu vyšel z platových výměrů žalobce a jeho výplatních pásek. Za rozhodný považoval výdělek žalobce za období od 1. 1. 2012 do 31. 5. 2012, kdy dosahoval platu 26.170 Kč a z částky 26.930 Kč za období od 1. 6. 2012, což je částka, která vyplývá z platových poměrů žalobce a z jeho výplatních pásek. Podrobný výpočet celkové výše náhrady platu prvostupňový soud provedl v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že dospěl k celkové částce 405.536 Kč, od které odečetl částku 99.771 Kč, kterou žalovaný zaplatil žalobci jako odstupné v souvislosti s ukončením pracovního poměru, a kterou navrhl k započtení. Zbývající částku 305.765 Kč, žalobci přiznal a co do zbytku 686.309 Kč žalobu zamítl.

Současně prvostupňový soud doplňujícím rozsudkem zamítl vzájemnou žalobu žalovaného o nezaplacení částky 99.771 Kč s příslušenstvím, kdy tato částka představovala odstupné, které žalovaný žalobci zaplatil v souvislosti s rozvázáním pracovního poměru spornou výpovědí podle § 52 písm. c) zák. práce. V odůvodnění doplňující rozsudku vysvětlil, že uvedená částka již byla odečtena od žalobcem požadované náhrady platu.

O částečném zastavení řízení rozsahu částky 232.835,20 Kč s příslušenstvím rozhodl podle § 96 odst. 1 a 2 o. s. ř. Výrok o nákladech řízení účastníků z řízení o žalobě žalobce odůvodnil § 142 odst. 2 o. s. ř. a zdůraznil, že na náhradu nákladů řízení by měl právo žalovaný, který měl v řízení z větší části úspěch, tyto mu však prvostupňový soud nepřiznal, neboť nebyly vynaloženy účelně. Prvostupňový soud odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou citoval, poukázal na to, že podle rozhodnutí Ústavního soudu ČR (např. nález ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/2009 a další) u statutárních měst a jejich městských částí lze předpokládat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení k tomu, aby tyto byly schopny se kvalifikovaně hájit v řízení, a nemusely využívat právní pomoci

advokátů. V daném případě nešlo o složitou věc, když navíc šlo o věc, která přímo souvisela s činností žalobce a pokud se žalovaný nechal zastoupit advokátem, pak tyto náklady nelze považovat za účelně vynaložené. Výrok o nákladech řízení účastníků ohledně vzájemné žaloby odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř., a ze stejných důvodů náklady řízení úspěšnému žalovanému nepřiznal.

Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Odvolání žalobce směřovalo do výroků I. a III. a IV. rozsudku. Žalobce nejprve zrekapituloval postup soudu I. stupně v řízení a odůvodnění napadeného rozsudku. Nesouhlasil se způsobem počtu náhrady platu tak, jak ho soud I. stupně provedl. Podle názoru žalobce se mělo při výpočtu náhrady platu vycházet z pravděpodobného výdělku podle § 355 odst. 1 zákoníku práce, když za rozhodné období je třeba považovat 4. čtvrtletí, v němž však žalobce neodpracoval 21 dní, a je proto nutno vycházet z pravděpodobného výdělku, který lze dovodit z výdělku, kterého žalobce dosahoval ve 3. čtvrtletí roku 2011, neboť žalobce je přesvědčen, že stejného průměrného výdělku by dosahoval i nadále, pokud by mu žalovaný umožnil pracovat podle pracovní smlouvy ze 17. 1. 2011. Žalobce v odůvodnění odvolání provedl výpočet průměrného hodinového výdělku. Tento výpočet v odvolání vysvětlil a dovodil, že jeho průměrný hodinový výdělek za období od července 2011 do září 2011 činil 191,55 Kč. Z takto stanoveného průměrného hodinového výdělku určil výši náhrady platu za období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014.

Žalobce dále nesouhlasil dále se závěrem soudu I. stupně o tom, že je namístě výši náhrady snížit, neboť zákoník práce ve svém § 69 odst. 2 ve znění účinném do 31. 1. 2011 moderační právo soudu neobsahoval. Toto bylo do zákoníku práce vloženo až zákonem č. 365/2011 Sb. od 1. 1. 2012. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 1582/2012, z něhož dovodil, že náhradu platu zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval snížit a soud I. stupně proto pochybil, když moderační právo přesto využil. Žalobce byl po celé období, za něž požaduje náhradu platu, připraven k výkonu práce pro žalovaného a závěrem proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalobci přizná náhradu platu v celkové výši 992.074 Kč s příslušenstvím z jednotlivých měsíčních náhrad z platu tak, jak je žalobce specifikoval pod bodem I. svého odvolacího petitu. Dále navrhl, aby odvolací soud zamítl návrh žalovaného na zaplacení částky 99.771 Kč s příslušenstvím a zavázal žalovaného nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů.

Odvolání žalovaného směřovalo toliko do výroku o nákladech řízení. Podle názoru žalovaného soud I. stupně nesprávně interpretoval judikaturu Ústavního soudu ČR, když dovodil, že žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení sestávajících z nákladů právního zastoupení advokátem právo. Lze sice připustit, že náhrada nákladů řízení není přiznávána, pokud jde o náklady právního zastoupení advokátem ústředním orgánům státní správy, stejně jako například statutárním městům nebo jejich městským částem, pokud jde o spor, který se týká běžného výkonu jejich (přenesené) pravomoci, tedy výkonu veřejné správy, např. spor proti rozhodnutí podle žaloby podle § 65 s. ř. s., vydaného ve stavebním řízení apod., v souzené věci se však jedná o podstatně jinou situaci, neboť Městská část Praha 10 je před soudem I. stupně žalovaná jako zaměstnavatel, tedy jako právnická osoba soukromého práva a nikoliv jako veřejnoprávní korporace, resp. jako vykonavatel veřejné moci v souvislosti s výkonem veřejné moci. Žalovaný v rámci přenesené působnosti nevykonává státní správu na úseku individuálních pracovněprávních vztahů, v této oblasti vykonává státní správu toliko Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, Státní úřad inspekce práce a oblastní inspektoráty

práce a pouze těmto subjektům by bylo možno náhradu nákladů řízení nepřiznat. Po žalovaném však nelze, stejně jako žádné jiné právnické osobě, spravedlivě požadovat, aby zřídil pracovní pozici vyžadující specializaci k zastupování žalovaného ve sporech individuálních pracovněprávních vztahů, které jsou specifickou skupinou soukromoprávních vztahů, vyžadujících určitou specializaci. Judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou soud I. stupně v odůvodněních svého rozhodnutí uvedl, podle názoru žalovaného na daný případ aplikovat proto nelze.

Žalovaný dále namítl, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, jehož neoddělitelnou součástí je předvídatelnost aplikace práva. Žalovaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou podrobně citoval, zmínil ust. § 13 zák. č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník, ve zkratce o. z.) a závěrem shrnul, že soud I. stupně se odchytil od své dřívější rozhodovací praxe, aniž by tento judikaturní odklon jakkoli zdůvodnil. Pokud se prvostupňový soud chtěl od svých dřívějších rozhodnutí odchytil, tak by musel, protože nedošlo ke změně normativního podkladu, tak učinit s přesvědčivým zdůvodněním, což se v daném případě nestalo. Žalovaný závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek napadeného výroku změnil tak, že žalovanému právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci přizná.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že rozhodnutí soudu I. stupně považuje za správné, soud I. stupně správně žalobci nepřiznal právo na náhradu platu podle § 69 zákoníku práce ve výši, kterou žalobce požadoval, když nebyl splněn základní předpoklad pro vznik práva žalobce požadovat náhradu platu za celé období trvání sporu, tedy přítomnost skutečné vůle žalobce být u žalovaného zaměstnáván. Žalobce zjevně zneužíval svého práva, jeho zájmem bylo výlučně poškodit žalovaného, což lze dovést z chování žalobce v průběhu řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na řízení, které ve věci též účastníků u soudu I. stupně probíhá pod sp. zn. 16 C 74/2015, kde se žalobce v průběhu jednání po výslechu prvního z jím navržených svědků vzdálil a na chodbě ovlivňoval svědky. Žalovaný dále odkázal na dopis žalobce v rozsahu 78 stran, který byl směřován na zastupitelstvo Městské části Praha 10 a jeho cílem bylo zjevně poškodit žalovaného, protože v něm byly uvedeny nepravdivé skutečnosti. Žalobce rovněž zjevně zneužil zákon č. 106/1999 Sb., kdy jeho cílem bylo vyvolat „enormní náklady“. Podle žalovaného je vůbec otázkou, zda žalobci právo na náhradu platu vzniklo a za jaké období, neboť až v momentě určení případného potencionálního nároku lze vést úvahy v tom směru, zda výkon práva odmítnout, resp. přiznaný nárok snížit. V této souvislosti žalovaný odkázal na ust. § 69 zákoníku práce a citoval judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Podle žalovaného žalobce nebyl připraven v požadovaném období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 vykonávat pro žalovaného práci a soud I. stupně proto žalobu správně částečně zamítl.

Odvolací soud přezkoumal dle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozhodnutí včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a důkazní řízení dle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval výplatní páskou žalobce za prosinec 2011, dále žádostí žalobce ze 4. 2. 2011 a výpisem z účtu žalovaného u České spořitelny, a.s. za den 9. 1. 2012. Po takto doplněném důkazním řízení shledal odvolání žalobce z převážné části důvodným, odvolání žalovaného pak naopak shledal neopodstatněným.

V prvé řadě odvolací soud uvádí, že pokud odvolání žalobce směřovalo též do výroku I. rozsudku, kterým bylo žalobě částečně vyhověno a do doplňujícího rozsudku, kterým byla protižaloba žalovaného zamítnuta, pak žalobce k podání odvolání do těchto rozhodnutí není legitimován, neboť jimi bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce, žalobci tedy nevznikla na jeho

právech žádná újma, přičemž z povahy odvolání jako řádného opravného prostředku proti rozhodnutí soudu I. stupně je zřejmé, že k jeho podání je legitimován pouze ten účastník, jemuž z rozhodnutí soudu újma na právech vznikla (R 62/1960). Žalobce v odvolání proti rozsudku výslovně uvedl, že se odvolává též do jeho výroku I., přičemž podal též samostatné odvolání proti doplňujícímu rozsudku. Soud I. stupně v souladu s pokynem odvolacího soudu vyzval žalobce usnesením ze dne 22. 12. 2016 k tomu, aby uvedl, zda se žalobce i do výroku I. rozsudku a do doplňujícího rozsudku odvolává rovněž, když bylo rozhodnuto v jeho prospěch a není tedy zřejmé, v čem žalobce spatřuje nesprávnost takového rozhodnutí. Výzva žalobci byla doručena dne 22. 12. 2016, žalobce však na ni nijak nereagoval a odvolací soud pak za tohoto stavu a s přihlédnutím k tomu, že byl zastoupen advokátkou, neměl důvodu pochybovat o tom, že se žalobce do výroku I. rozsudku a do doplňujícího rozsudku odvolal záměrně; nejde tedy o nepřesnost, pokud jde o rozsah odvolacích mezí. Odvolací soud proto podle § 218 písm. b) o. s. ř. odvolání žalobce do výroku I. rozsudku, do doplňujícího rozsudku a do závislého nákladového výroku v doplňujícím usnesení odmítl.

Předmětem řízení byla (po částečném zpětvzetí žaloby) náhrada platu, které se žalobce výsledně domáhal za období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014, kdy nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, kterým byla určena výpověď z pracovního poměru daná žalovaným žalobci dne 14. 10. 2011 neplatnou. Mezi účastníky není sporu, že žalobce dne 1. 12. 2011, tedy ještě během výpovědní doby žalovanému sdělil, že výpověď z pracovního poměru považuje za neplatnou a požádal ho o přidělování práce v souladu s pracovní smlouvou. Podle § 69 odst. 1 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. účinného ke dni 31. 12. 2011 (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce - pozn. odvolacího soudu), tak, že žalobci přísluší náhrada platu za dobu, od kdy žalobce oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, do doby, kdy mu žalovaný umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru. Není sporu ani o tom, že v období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 nedošlo k platnému skončení pracovního poměru mezi účastníky a ani k tomu, že by žalovaný žalobci umožnil pokračovat v práci; k nástupu do zaměstnání po neplatném rozvázání pracovního poměru ho vyzval až v lednu 2015 v návaznosti na konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci jeho dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, když Nejvyšší soud ČR svým usnesením ze dne 4. 12. 2014 dovolání žalovaného odmítl. Tato náhrada žalobci přísluší podle § 351 a násl. zák. práce ve výši průměrného výdělku, přičemž na rozdíl od žalobce je odvolací soud toho názoru, že rozhodným obdobím je zde nikoliv 4. čtvrtletí roku 2011, ale 3. čtvrtletí roku 2011, neboť v souladu s ustanovením § 354 odst. 1 zák. práce jde o kalendářní čtvrtletí předcházející neplatnému rozvázání pracovního poměru a výzvě žalobce adresované žalovanému k opětovnému přidělování práce ze dne 1. 12. 2011. Žalobce určil svůj průměrný výdělek jako pravděpodobný výdělek, když vyšel z pravděpodobného hodinového výdělku, který určil částkou 191,55 Kč. Odvolací soud se s takovýmto výpočtem zcela ztotožňuje, neboť tento je v souladu se zásadami uvedenými v § 352 – 354 zákoníku práce, když pro upřesnění dodává, že, jak vyplývá z výše uvedeného, se nejedná o pravděpodobný výdělek, ale o průměrný měsíční výdělek za rozhodné období, tedy za 3. kalendářní čtvrtletí roku 2011.

Odvolací soud souhlasí se žalobcem v tom, že zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 soudu neumožňoval moderovat výši náhrady platu podle § 69 odst. 1 zákoníku práce k návrhu zaměstnavatele, tak jak to umožňoval předchozí zákoník práce č. 65/1965 Sb. a stejně tak i zákoník práce č. 262/2006 Sb. po novele provedené s účinností od 1. ledna 2012. Odvolací soud sice shodně se soudem I. stupně konstatuje, že nepřiznat zaměstnanci, s nímž zaměstnavatel neplatně rozvázal pracovní poměr výpovědí, a který tak má právo na náhradu mzdy (platu) podle § 69 odst. 1 zákoníku práce), tuto náhradu by bylo možno pouze

se zřetelem na ust. § 14 odst. 1 zák. práce, podle něhož výkon práv a povinností vyplývajících z pracovně právních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiného účastníka pracovněprávního vztahu a nesmí být v rozporu s dobrými mravy, již však nepřisvědčuje dalšímu závěru prvostupňového soudu o tom, že přiznání náhrady platu žalobci by bylo v rozporu s dobrými mravy za období, kdy žalobce pracoval u xxx, ať již v hlavním pracovním poměru od 2. 4. 2013 do 20. 1. 2014 nebo na základě dohody o provedení práce v období od 21. 1. 2014 do 15. 3. 2014, nebo, kdy byl zaměstnán v hlavním pracovním poměru u xxx od 1. 11. 2012 do 20. 1. 2013. Nejvyšší soud ČR již dříve judikoval, že sama skutečnost, že zaměstnanec v průběhu trvání sporu o neplatnost rozvázání pracovního poměru uzavře pracovní poměr u jiného zaměstnavatele, nemůže být důvodem pro nepřiznání náhrady mzdy (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 3. 2006, sp. zn. 21 Cdo 1218/2005, publikovaný ve Sbírce Nejvyššího soudu ČR, svazek 3, ročník 2007, str. 291, uveřejněný pod pořadovým číslem 32/2007). V této souvislosti je třeba uvést, že za situace, kdy žalovaný s žalobcem neplatně rozvázal pracovní poměr a v průběhu trvání sporu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru žalobci práci nepřiděloval, si žalobce prostředky k obživě musel nějakým způsobem zajistit, takže pokud uzavřel pracovní poměr s jiným zaměstnavatelem, pak mu v tomto směru nelze ničeho vytknout, když nelze přehlédnout, že u obou těchto zaměstnavatelů dosahoval nižšího výdělku než u žalovaného a žalovaný začal s žalobcem jednat o jeho možném dalším pracovním uplatnění až po rozhodnutí dovolacího soudu v lednu 2015. Odvolací soud proto na rozdíl od soudu I. stupně takovéto jednání nepovažuje za rozporné s dobrými mravy tak, jak předpokládá § 14 odst. 1 zák. práce a v této souvislosti zmiňuje zejména rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 21 Cdo 1582/2012, v němž Nejvyšší soud ČR ve skutkově obdobné situaci dovodil, že výkon subjektivního práva směřuje k uskutečnění cíle sledovaného právního normou a z logiky věci tak plyne, že výkon tohoto subjektivního práva může mít někdy za následek i újmu na straně povinného subjektu, což by sice bylo možno vnímat jako rozpor s obecně přijímaným právním pravidlem, že se každý má chovat tak, aby nerušil práva jiného, protože však výkon práva vylučuje protiprávnost, je třeba považovat chování, které směřuje k zákonem předpokládanému výsledku, za dovolené, a to i tehdy, je-li jeho vedlejším následkem vznik majetkové nebo popřípadě nemajetkové újmy na straně druhého účastníka právního vztahu. O jednání, které by bylo možno považovat za rozporné s dobrými mravy, by bylo možno považovat takové jednání, kdy by jeden z účastníků pracovněprávního sporu konal sice v mezích svého práva, ale účelem realizace jeho chování by bylo poškození druhého účastníka pracovněprávního vztahu. O takovýto případ se však zde zcela jistě nejedná, když jak je vysvětleno výše, žalobce si navázáním pracovních poměrů k jiným zaměstnavatelům hodlal opatřit prostředky k obživě za stavu, kdy mu žalovaný nepřiděloval v souladu s platnou pracovní smlouvou práci.

Žalobci tak přísluší náhrada platu za požadované období od 1. 1. 2012 do 5. 6. 2014 v plné výši, což představuje částku 992.074 Kč tak, jak ji žalobce při správně stanoveném průměrném hodinovém výdělku 191,55 Kč za uvedené období vyčíslil.

V řízení bylo prokázáno, že žalovaný žalobci vyplatil na základě neplatné výpovědi z pracovního poměru dané žalobci podle § 52 písm. c) zákoníku práce odstupné ve výši 99.771 Kč, což je zřejmé z výplatní pásky žalobce za prosinec 2011. Celková suma 108.182 Kč zahrnující i plat za prosinec 2011, byla vyplacena na jeho účet, který žalobce žalovanému určil dne 4. 2. 2011 (k tomu srovnej jeho žádost na č. 1. 130 spisu). V průběhu řízení žalovaný uplatnil námitku k započtení a soud I. stupně tuto námitku shledal relevantní, neboť je zřejmé, že pokud pracovní poměr účastníků neskončil výpovědí podle § 52 písm. c) zákoníku práce, žalobci odstupné podle § 67 zákoníku práce nepřisluší. Odvolací soud

k námitce žalovaného konstatuje, že právo žalovaného na odstupné není promlčeno ve smyslu § 329 a násl. zákoníku práce za použití § 100 a § 101 zák. č. 40/1964 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2013 (občanský zákoník, ve zkratce obč. zák. – poznámka odvolacího soudu), neboť nebylo promlčeno v době, když se obě pohledávky střetly. Za situace, kdy výpověď z pracovního poměru daná žalobci byla pravomocným rozhodnutím soudu určena neplatnou, přičemž toto rozhodnutí má nepochybně konstitutivní povahu, představuje odstupné vyplacené žalobci bezdůvodné obohacení ve smyslu § 324 zák. práce za použití § 451 obč. zák., kdy jde o plnění poskytnuté na základě právního důvodu, který právní mocí rozsudku ohledně výpovědi z pracovního poměru dnem 5. 6. 2014 odpadl. Až od tohoto data je třeba počítat počátek běhu subjektivní dvouleté a objektivní tříleté promlčecí doby (§ 331 zák. práce za použití § 107 obč. zák.) a protože žalovaný svůj požadavek na vrácení odstupného uplatnil u soudu vzájemnou žalobou dne 3. 9. 2015 (č. I. 59 – 67 spisu), je zřejmé, že tento nárok promlčen není.

Žalobci tak přísluší celkem 892.303 Kč (992.074 Kč – 99.771 Kč), z toho soud I. stupně žalobci přiznal 305.765 Kč, zbývá tedy doplatit 586.538 Kč. Spolu s touto částkou žalobci přísluší i úrok z prodlení. Počátek prodlení a výše úroku z prodlení tak, jak je prvostupňový soud určil, je v souladu s vládním nařízením č. 142/1994 Sb. do 31. 12. 2013, resp. s vládním nařízením č. 351/2013 od 1. 1. 2014. Příslušenství žalobce náleží z náhrad platu za jednotlivé měsíce, přičemž odvolací soud ho žalobci přiznal z jednotlivých náhrad tak, jak žalobce požadoval, po odečtení příslušenství částky 305.765 Kč, z níž již úrok z prodlení přiznal žalobci soud I. stupně a částky 99.771 Kč představující vrácené odstupné, které žalovaný požadoval rovněž s příslušenstvím.

Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně ve výroku III. ohledně částky 586.538 Kč s příslušenstvím změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobě v tomto rozsahu vyhověl tak, jak to vyplývá z výrokové části (výrok ad II.) tohoto rozsudku, jinak ho ohledně částky 99.771 Kč a ohledně zbývajících příslušenství, v jehož rozsahu byla žaloba soudem I. stupně zamítnuta, potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.

S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. V řízení před soudem I. stupně byl žalobce úspěšný ohledně částky 992.074 Kč a má proto právo na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., z této částky, dále pak mu přísluší náhrada nákladů řízení z částky 69.302 Kč, ohledně níž byla žaloba vzata zpět poté, kdy ji žalovaný žalobci ji po podání žaloby uhradil (tj. 992.074 Kč + 69.302 Kč = 1.061.376 Kč, kterou žalobce výsledně požadoval). V rozsahu této částky tak žalobci přísluší náklady řízení podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Naopak žalobce v řízení před soudem I. stupně neuspěl ohledně částky 99.771 Kč představující žalovaným požadované odstupné a z procesního hlediska tak má právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 81%. Náklady řízení sestávají z části soudního poplatku, který žalobce zaplatil v rozsahu, v němž mu nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků, tedy 12.265 Kč soudní poplatek z žaloby + soudní poplatek z odvolání 17.158 Kč rovněž v rozsahu, v němž v odvolacím řízení nebyl od soudních poplatků osvobozen. K tomu přistupují náklady právního zastoupení 8 úkonů právní služby po 12.580 Kč podle § 7 bod 6., čl. 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za 8 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 této vyhlášky, celkem na nákladech právního zastoupení 103.040 Kč + náhrada za DPH 21% k nákladům právního

zastoupení podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. je 124.678 Kč včetně soudních poplatků činí 154.101 Kč, z toho 81% je 124.822 Kč.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení, zde je třeba uvést, že žalobce sice uspěl v rozsahu částky 586.538 Kč, ohledně níž byl rozsudek soudu I. stupně změněn v jeho prospěch, nicméně neuspěl ohledně částky 99.771 Kč a dále by byl povinen zaplatit náklady řízení žalovanému, pokud jde o jeho odvolání do výroku I. rozsudku a do doplňujícího rozsudku včetně doplňujícího usnesení podle § 146 odst. 3 o. s. ř., kdy v tomto rozsahu bylo jeho odvolání odmítnuto. Lze tak uzavřít, že při porovnání poměrů úspěchů a neúspěchů účastníků, byl tento u každého z nich přibližně stejný, tedy náklady odvolacího řízení si každý z účastníků ponese ze svého. Odvolací soud přiznal na nákladech odvolacího řízení pouze zaplacenou část soudního poplatku, jak je uvedeno výše, neboť tato se vztahovala k jeho požadavku na náhradu platu, v němž z 81% uspěl.

Náklady řízení, které žalobci žalovaný zaplatí, tak dosáhly částky 124.822 Kč a jsou podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. splatné k rukám advokátky žalobce.

Jak je zřejmé z výše uvedeného, žalovaný v řízení v převážné části neuspěl, náhrada nákladů řízení mu tedy nepřisluší, nicméně k jeho odvolání odvolací soud nad rámec uvádí, že souhlasí s názorem soudu I. stupně o tom, že za situace, kdy žalovaný je velkou městskou částí, disponující kvalifikovaným právním útvarem, tak náklady řízení sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem nelze považovat za účelně vynaložené, a to se zřetelem na judikaturu Ústavního soudu ČR (k tomu srovnej nálezy ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II.ÚS 2396/09, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 66, ročník 2012, uveřejněný pod pořadovým číslem 137/2012 na str. 115, obdobně též nálezy ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 4229/12, publikovaný ve Sbírce a nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 69 ročník 2013 uveřejněný na str. 691 pod pořadovým č. 102/2013). Odvolací soud souhlasí s názorem soudu I. stupně o tom, že v daném případě šlo o běžnou agendu spadající do činnosti žalovaného, nešlo tedy o spor vyžadující specifické právní znalosti, znalost cizího práva apod., v němž by zastoupení advokátem bylo účelné.

Žalobce byl v řízení před soudem I. stupně i v řízení odvolacím od soudních poplatků částečně osvobozen a podle § 2 odst. 3 věta první zák. č. 549/1991 Sb. v platném znění, je žalovaný povinen zaplatit s ohledem na výsledek sporu adekvátní část soudního poplatku, kdy tento činí za řízení před soudem I. stupně 612 Kč a za odvolací řízení 14.665 Kč. Soudní poplatky jsou v splatné na účet soudu I. stupně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 19. dubna 2017

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Vašková